

Η «Ελληνοποίηση» του Ιησού ως παράδειγμα «μετανεωτερικού» Εθνικισμού

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



[θεολόγος, υπ. Δρ. Κοινωνικής Ανθρωπολογίας Δημήτριος Ουλής](#)

§1. Προλεγόμενα.

«Κάθε σώμα ακουμπά στον δικό του, τον οικείο τόπο, η τείνει προς αυτόν, αν έχει αποχωριστεί απ' αυτόν. Η δύναμη αυτής της ιδέας του 'οικείου τόπου' βρίσκεται στο ότι σ' αυτόν εδρεύει ένα μέρος του ορισμού της οντότητας που μένει εκεί. Ο τόπος είναι ένα μέρος του όντος. [...] Αντίληψη πρωτότυπη, που κάνει τον άνθρωπο όχι μια αυτόνομη οντότητα, όπως τον ήθελε ο ιδεαλισμός, αλλά ένα απόσπασμα του κόσμου».[1] Μολονότι το παραπάνω απόσπασμα εκφέρεται στο συμφραζόμενο μίας αριστοτελικής προβληματικής περί τόπου, δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστούμε ότι παραπέμπει σε μία ευρύτερη ανθρωπολογική συνθήκη. Ο άνθρωπος παραμένει ένα «απόσπασμα του κόσμου» ακόμα κι όταν η Ιστορία επιλέγει εκ των υστέρων να τον καθολικεύσει, να τον εξυψώσει σε κάποιο αρχέτυπο ή να τον περιαγάγει στην περιωπή μίας ιεροφάνειας.[2] Αν μάλιστα λάβει κανείς υπόψη του ότι, εξ επόψεως φαινομενολογίας της θρησκείας, κάθε ιεροφάνεια θεμελιώνει ένα ιερό «κέντρο»[3] γύρω από [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου](#) »